

El Grup Municipal de CRIDA PER LLEIDA - CUP, d'acord amb el que disposa el Règim de Sessions Plenàries i Normes de Funcionament del Ple, presentem al Ple d'aquesta Corporació del dia 26 de febrer de 2016 la següent

MOCIÓ DE SUPORT AL MUSEU DE LLEIDA: DIOCESÀ I COMARCAL I PER A L'APLICACIÓ LA LLEI DEL PATRIMONI CULTURAL CATALÀ

Entre els anys 1983 i 1994 les monges del **Monestir de Santa Maria de Sixena** (Vilanova de Sixena, Osca) van vendre a la Generalitat de Catalunya 97 objectes provinents del monestir que estaven dipositats al MNAC des del 1960. La Generalitat va pagar, en el seu moment, uns quaranta milions de pessetes pel cost total de la transacció.

44 d'aquestes obres d'art, objecte de la compra, es troben actualment dipositades al Museu de Lleida: Diocesà i Comarcal.

En relació a aquesta compra el Govern d'Aragó va dur als tribunals una primera acció de retracte per intentar que la venda dels objectes no fos legal. En la causa, el Tribunal Constitucional va dictar sentència l'any 2012 i va determinar que l'administració competent per custodiar adequadament els béns era la Generalitat, donat que el MNAC era el museu de referència més pròxim i fa quatre dècades que els protegeix.

Darrerament, el Govern d'Aragó decideix obrir una nova línia judicial i qüestionar la propietat de les obres. I ho fa presentant una demanda de nul·litat de la compravenda, argumentant que es tracta d'un cas d'interès general i de béns públics, donat que l'any 1923 el Monestir va ser declarat "Monumento de interès histórico y artístico" pel Govern Espanyol.

L'abril de l'any 2015, una segona sentència (que no té en compte l'emesa pel Tribunal Constitucional l'any 2012) no avala la compravenda i dóna la raó al govern aragonès. La titular del jutjat de primera instància número 1 d'Osca declara nuls els contractes de compravenda firmats per les monges de Sixena i el MNAC entre els anys 1983 i 1994. L'argument de la salvaguarda del patrimoni ha servit a l'Aragó per interposar-se en un contracte entre privats i

denunciar tant la Generalitat com a les mateixes monges que van vendre les peces.

En la causa oberta, el govern aragonès reclama que els objectes venuts a la Generalitat es restitueixin al Monestir de Santa Maria de Sixena.

Malgrat aquesta declaració d'intencions, ni l'edifici té les condicions de conservació i seguretat adequades, ni les propietàries segueixen al mateix lloc o tenen solvència econòmica per fer-se'n càrrec. Això vol dir que, amb tota probabilitat el destí de les obres d'art de Sixena acabarà essent el recentment creat Museu Diocesano de Barbastro-Monzón. Ens consta, en aquest sentit, que en algunes visites al Museu de Barbastro ja s'indica als i les visitants els espais museístics reservats a les peces que avui per avui en conserven al Museu de Lleida: Diocesà i Comarcal.

La hipotètica inclusió de les obres de Sixena (i de tota la resta) en el fons d'aquest nou museu aragonès (que, òbviament, s'ompliria molt més de contingut) no respectaria els lligams històrics i contextuals que donaren lloc a les obres de la Franja, i que sí que es mantenen en el cas del Museu de Lleida.

Tot plegat, respon a una estratègia política basada en l'anticatalanisme, que busca la separació dels territoris de la Franja de l'entorn que històricament els hi ha estat propi: els territoris catalanoparlants que vinculen Catalunya i l'Aragó, i que pretén diluir el passat comú obviant el fet inequívoc que les barreres polítiques no tenen perquè coincidir amb les barreres humanes, socials i culturals.

Per tant, ens trobem en una situació molt llunyana a la utòpica restitució de les peces al seu ecosistema original (el Monestir de Santa Maria de Sixena), malgrat molts mitjans de comunicació aragonesos o d'altres en favor del retorn han publicitat per tal de guanyar adeptes en la seva particular croada política camuflada de lluita pel patrimoni.

El Govern d'Aragó demana l'execució provisional de la sentència i, després d'un recurs presentat per la Generalitat i que ha estat desestimat, es probable que en les properes setmanes el jutjat d'Osca marqui una data per la seva execució, és a dir, per al retorn a l'Aragó de les 97 peces propietat de la Generalitat, entre elles les 44 dipositades al Museu de Lleida.

Materialment, i després del precedent que suposa el segrest judicial del bressol de Sixena per part de la policia i el seu trasllat a

Saragossa (incomplint la Llei del Patrimoni Cultural Català) això vol dir que en qualsevol moment la policia nacional o la guàrdia civil poden aparèixer a les portes del Museu de Lleida per emportar-se les 44 peces.

Si, finalment, les obres del Monestir de Sixena (i tota la resta de peces en litigi) retornen a l'Aragó s'haurà obert la Capsa de Pandora en dos aspectes molts concrets, de conseqüències patrimonials i polítiques imprevisibles:

1. Es vincularà (i posarà sobre la taula) conflicte territorial i patrimoni des d'un punt de vista exclusivament polític; sense tenir en compte criteris històrics i, sobretot, de conservació i gestió. I no estem parlant de l'espoli com a conseqüència d'ocupacions i conquestes militars, o de robatoris o compres fraudulentos que, malgrat a alguns pugui interessar, no és el cas de les obres del Monestir de Santa Maria de Sixena o de la Franja en general.
2. Per primer cop, amb tot el que això significa en la situació política actual, l'Estat Espanyol, que és el primer en exigir el compliment de la legalitat vigent, vulnerarà i, directament, "passarà per sobre", d'una llei catalana, la **Llei 9/1993, de 30 de setembre, del Patrimoni Cultural Català** que atorga la competència exclusiva de la Generalitat de Catalunya en aquesta matèria.

Davant aquesta situació, la direcció del Museu de Lleida està obligada a complir la Llei i no acatar una ordre judicial que la vulnera, és a dir, ha d'impedir la sortida de les obres propietat de la Generalitat de Catalunya.

En aquest sentit, el grup municipal de la Crida per Lleida-CUP considera essencial que compti amb el suport unànim de les institucions lleidatanes representades al Consorci del Museu de Lleida: Diocesà i Comarcal, entre elles l'Ajuntament de Lleida.

Vist tot això proposem al Ple de la corporació l'aprovació dels següents:

ACORDS:

Primer.- Que la Paeria manifesti el seu suport total al Museu de Lleida: Diocesà i Comarcal si, donat el cas, es veu obligar a no acatar la sentència del per tal de complir la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del Patrimoni Cultural Català.

Segon.- Que la Paeria notifiqui oficialment a la Diputació General d'Aragó (DGA) i a la Diòcesi de Barbastro-Monzón el seu rebuig a la sentència del jutjat de primera instància número 1 d'Osca i la seva defensa de la legalitat vigent en l'aplicació de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del Patrimoni Cultural Català.

Francesc Gabarrell Guiu
President del Grup Municipal Crida per Lleida- Cup

Lleida, 19 de febrer de 2016

SR. PAER EN CAP DE L'AJUNTAMENT DE LLEIDA